

**РІШЕННЯ
XXIV ЗІЗДУ
УКР. КМРС
В ЖИТТЯ!**

П'ЯТИРІЧКА:
РІК ДРУГИЙ

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

комсомольсько-молодіжної бригади токарів механоскладального цеху № 1 заводу «Червона зірка» (керівник Леонід Бобошко, грункомсорт Юрій Комар).

Включившись у Всесоюзне соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань одинадцяті п'ятирічки, готуючи трудові дарунки наступним з'їздам комсомолу, колектив бере на 1982 рік такі соціалістичні зобов'язання:

— виробничий план першого півріччя другого року одинадцяті п'ятирічки виконати до відкриття XIX з'їзду комсомолу;

— підвищити продуктивність праці на 5 процентів;

— 95 процентів виробленої продукції здавати з першого пред'явлення;

— взяти активну участь у виявленні резервів, економити сировину;

— боротися за присвоєння бригаді звання «Колектив комуністичної праці»;

— навчити молодого робітника професії токаря;

— підтримати почин бригади формування лінійного цеху ковкого ливарного цеху кавказу депутата Верховної Ради СРСР Віталія Івановича Гетьманця «Одинадцять п'ятирічку — до союзу рішучі Констиції СРСР».

Викликаємо на соціалістичне змагання комсомольсько-молодіжну бригаду токарів Віри Пашкової.

Соціалістичні зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах КМК.

▲ комплексного комсомольсько-молодіжного колективу по вирощуванню сільськогосподарських культур колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району (керівник Василь Скорошнік, грункомсорт Юрій Тарнавський).

Щоб успішно виконати плани п'ятирічки, гідно зустріти наступні комсомольські з'їзди, ми зобов'язуємося:

— виростити цукрові буряки за індустріальною технологією на площі 215 гектарів;

— з кожного гектара зібрати 400 центнерів солодких коренів;

— добитися, щоб собівартість центнера не перевищувала 2 карбованців 27 копійок;

— затрати на одержання центнера продукції довести до 0,8 людино-днів;

— на 110-гектарній площі, відведеній під кукурудзу, одержати 79 центнерів зерна з кожного гектара;

— добитися зниження собівартості центнера кукурудзи до 4 карбованців 56 копійок;

— затрати на вирощування одного центнера кукурудзи довести до 0,6 людино-дня.

Соціалістичні зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах КМК.

▲ комсомольсько-молодіжного колективу кондитерського цеху госпрозрахункового об'єднання громадського харчування Ульянівського району (керівник колективу О. А. Жигула, грункомсорт Олена Кашеріна).

Готуючись відзначити ударним трудом XXIV з'їзд комсомолу України та XIX з'їзд ВЛКСМ і достойно зустріти 60-річчя створення Союзу РСР, наш колектив зобов'язується:

— з річним планом випуску кондитерських виробів випаратися до 26 грудня 1982 року;

— виготовити за рік кондитерських виробів у кількості 86000 кілограмів;

— понад план виготовити 400 кілограмів кондитерських виробів;

— випускати тільки відмінної якості продукцію широкого асортименту;

— постійно підвищувати свій ідейно-політичний і професійний рівень.

Зобов'язуємося також боротися за право називатися колективом імені XXIV з'їзду ВЛКСМ і XIX з'їзду ВЛКСМ.

Зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах КМК.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Коммунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 23 січня 1982 року

№ 10 (3059).

Ціна
2 коп.

СЬОГОДНІ В КІРОВОГРАДІ ПОЧИНАЄ СВОЮ РОБОТУ
XXXII МІСЬКА ЗВІТНО-ВИБОРНА КОМСОМОЛЬСЬКА КОН-
ФЕРЕНЦІЯ

ДЕЛЕГАТ

ШТРИХИ
ДО ПОРТРЕТА

У січні 1980 року Леонід Бобошко очолив комсомольсько-молодіжну бригаду токарів механоскладального цеху № 1 заводу «Червона зірка». Нині вона вважається однією з кращих бригад цеху.

У цьому засвідчує насамперед майстра нашої ділянки, наставник молоді Євдокія Спиридонівна Прозоровська, — розповідає бригадир, — Власне, завдяки цій жінці я потрапив на завод. Після армійської служби приїхав до міста влаштуватися на роботу. Деякий час жив на квартирі у Євдокії Спиридонівни. Вона так захоплена розповідями про свій цех, його людей, професію токаря, що на третій день я прийшов на ділянку. Робота мені відразу сподобалася. Три місяці був учнем токаря, а тоді почав працювати самостійно.

Значний вплив на зростання професійної майстерності, громадської активності Леоніда справили комсомольсько-молодіжний колектив, а особливо перший помічник бригадира — грункомсорт Юрій Комар. Хлопець прийшов у колектив з інструментальною спеціальністю, володіє кількома суміжними спеціальностями, що значно допомагає бригаді в роботі. До професійної майстерності прагне кожен із п'яти членів колективу. Тому виконання змінних завдань на 150—160 процентів стало для бригади законом.

Нині колектив токарів значно випереджає виробничий графік. Приклад ударної праці подає бригадир — делегат міської комсомольської конференції.

На знімку: бригадир КМК токарів Л. БОБОШКО.

Фото В. ГРИБА.

ДРУЖБА

НЕ ГОСТІ, А ДРУЗІ

У десятиріччя № 19 м. Кіровограда стала звичною така картина: в тісному колі учнів четвертих—десятих класів нерідко можна побачити юнака чи дівчину. Ні, це не вчителі і не піонервожати, а молоді робітники головного підприємства виробничого об'єднання «Дружбамаш», члени педагогічного загону цього підприємства.

Дружба між школярами і молодими виробничиками почалася ще шість років тому. Спочатку вона полягала лише в досить нечастих взаємних візитах, в основному в переддень свята. Згодом переросла в численні потрібні шкільні справи, до яких не байдужі ні учні, ні робітники. Приклад? Будь ласка.

Згадати хоча б таке: торік, 28 жовтня, у комсомольці 10-го «А» класу і дільничі кавіатури цеху № 22 відбувся збір «Ранортуємо тобі, комсомоле». Молодь підбила підсумки всього зробленого для народження комсомолу і 64-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. А ще тоді хлопці і дівчата взяли спільні зобов'язання по річній зустрічі XIX з'їзду ВЛКСМ. Особливу увагу приділили рухові за економію та бережливістю. Десятикласники запропонували регулярно проводити рейди «Господарське око», і вони на підприємстві проходять давно і мають деабильний ефект.

Великої популярності набуло змагання «Цех без браку, клас без двійок». Підтвердженням цього є ось які приклади. В десятому «А» немає відстаючих, рідко трапляються поточні двійки. Кожен другий учень учитися на «4» і «5». А Світлана Чурзіна, Олександр Школярський, Ірина Чумака — відмінники навчання.

Багато добрих справ і на рахунок робітників ділянки кавіатури цеху № 22. Так, комсомольці влітку виступили з ініціативою «Видрання вати на заготівлі кормів

одні вихідний день», а недавно вирішили всі сили, енергію, досягнення присвятити 60-річчю утворення СРСР.

Тісні стосунки молоді заводу з учнями 19-ї середньої школи нас багато до чого зобов'язують, — розповідає командир педагогічного загону секретаря комітету комсомолу підприємства Лариса Горюшко. — Адже на нас рівняються наші молоді друзі, з нас беруть приклад. Тому брак, недогляди, прогалини не повинні траплятися у нас ні в якому разі. Пам'ятаємо ми й про те, що наша дружба — це певною мірою і професійна робота.

Т. БОРИСОВА.
м. Кіровоград.

ХЛІБОРОБСЬКОЮ ПРАЦЕЮ ЗДРУЖЕНІ

Уже не перший рік єдина дружба комсомольсько-молодіжний колектив тракторної бригади № 2 колгоспу «Перше травня» Маловишківського району і молодих болгарських хліборобів Толбухінського округу. Завзяте трудове суперництво, обмін передовими методами праці, досвідом сприяє постійному зростанню культури землеробства. Минулого року молоді механізатори під керівництвом Івана Архиповича Ковальова (грункомсорт

тракторної Віталія Демченко) домоглися значних результатів. Хлопці виробили 56155 гектарів умованої оранки, виробили на еталонний трактор сганоувать 2375 гектарів. Ефективно використовуючи техніку, вони заощадили найбільшу кількість палива і мастил серед тракторних бригад району. Молоді механізатори вирощують сільськогосподарські культури за індустріальною технологією. Механізовані ланки Леоніда Степанова і Миколи Голованова зі-

брали найбільший в господарстві урожай соняшника і кукурудзи. Вячеслав Колейкін, Іван Хмурин, Михайло Беззубов, Іван Іванов, Микола Підлісний — ось далеко не повний перелік кращих механізаторів комсомольсько-молодіжної тракторної бригади. Тому закономерно, що перехідний Червоний Прапор Толбухінського округу ДКСМ тримають маловишківські хлібороби. Він зайняв почесне місце поруч з призом двічі Героя Соціалістичної Праці

О. В. Гіталова, перехідним кубком міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград — Толбухін». Під час вручення прапора одного Червоного прапора секретар Толбухінського округу ДКСМ Драгні Манковський побажав переможцям якомога дозше утримувати його.

Нині у механізаторів тракторної передвесняні клопоти. Молоді хлібороби готуються до виходу в поле. Ставши на ударну трудову вахту, присвячену співдружності братніх со-

ціалістичних країн, колектив дав слово за тиждень відрегулювати грунтообробний та навісний інвентар. Нині він повністю виставлений на лінійку готовності. Можна хоч завтра вирушати в поле. Молоді механізатори приступили до ремонту кормодобувної та зернозбиральної техніки. Поки є час, кожен із 44 членів комсомольсько-молодіжної тракторної бригади старається якнайретельніше підготуватися до весни. Цікаяться хлопці і тим, як ідуть справи у болгарських друзів. Вони раніше розпочнуть польові роботи (клімат там набагато м'якший),

тож і в них уже підготовлена до цього вся техніка. Правда, у нас весна теж не за горами. Мине небагато часу і люди розбудять колгоспні поля. Перша заїнка, перша борозна зажди хвилює хлібороба. Як обробити землю, така й дяка від неї. Хлопці з тракторної бригади з ремонтної техніки вивозять дзори на поля, виважають сучасні агроприйоми.

Грункомсорт тракторної Віталія Демченко мріє побудувати цього року у болгарських друзів. Адже тісні дружні стосунки неможливі без теплих зустрічей.

В. МИКОЛАЄНКО.

60-РІЧЧЮ СРСР — 60 УДАРНИХ ТИЖНІВ

ПРИМНОЖУВАТИ УСПІХИ, У ТРУДІ ЗРОСТАТИ

4,5-тисячний загін бобринецької комсомолі представляли на ХІІ районній звітно-виборній конференції 427 її делегатів — передовиків промисловості, молодих майстрів високих урожків і надобі. Ділова, конкретна і принципова розмова відбулася на конференції. Адже в центрі уваги делегатів була важлива тема — участь молоді в справі втілення в життя рішень ХХVІ з'їзду КПРС, підвищення бойовості кожної первинної комсомольської.

У роботі конференції взяли участь: М. П. Михайленко — завідувач відділом торговельно-фінансових органів обкому партії, М. М. Гарба — інструктор обкому партії, М. Г. Гайдамака — перший секретар райкому партії, Д. Д. Тесленко — другий секретар райкому партії, Д. Д. Замша — завідувач відділом райкому партії, В. Г. Поліщук — голова виконкому районної Ради народних депутатів, А. С. Дмитренко — завідувач відділом комсомольських організацій обкому комсомолу.

Слово

з трибуни

З виступу першого секретаря Бобринецького райкому комсомолу Станіслава Соболя

Головне в роботі комсомольських організацій району — мобілізація юнаків і дівчат на виконання рішень партії, виховання у них почуття господарів підприємств, полів і ферм. Цій меті підпорядковано організаційну, колективну і політичну роботу всіх комітетів комсомолу. Успіхів досягнуто небагато.

За високі показники у праці, активну участь у громадському житті 330 молодих трудівників району нагороджено Знаком ВЛКСМ

«Ударник-80» і «Ударник-81». 114 передовиків виробництва достроково виконали соціалістичні зобов'язання першого року п'ятиріччя, 116 удостоєні звання ударника комуністичної праці. Гідно несуть трудову вахту, призначені 60-річчю СРСР, ХІХ з'їздові ВЛКСМ і ХХІV з'їздові комсомолу України, співчуття райсельгосптехніки, побутокмобінату, міжгосподарської будівельної організації, колективів імені Суворова, імені Кірова, імені Димитрова, імені ХХ з'їзду КПРС, радгоспів «Червоний землероб» та імені Р. Люксембург.

З честю витримали трудовий екзаме́н торішніх зимів 2 тисячі молодих землеробів. Імена комбайнерів Дмитра Паладія, Івана Драченка, Миколи Забудського, Володимира Солонька

стали відомі не тільки в районі, а й в області.

Неодноразовим призером районних та обласних змагань майстрів машинного доїння була Тетяна Сокуренко з колгоспу «Комітерня».

Але успіхи не повинні задовольняти. Вони могли б бути вагомішими, якби соціалістичне змагання на місцях було дійовішим, якби комітети комсомолу не просто констатували недоліки в трудовому вихованні молоді, а вели справжню, живу, організаторську роботу серед юнаків і дівчат.

Досвід

З виступу інженера райсельгосптехніки Олександра Щиченка

Щороку в наш колектив приходять новачки. Але проблеми закріплення їх на виробництві у нас немає: рідко хто подає заяву про звільнення. Ми знаємо: вчорашній випускник зрідниться зі своїм цехом, бригадою, а незабаром його ім'я буде серед інших імен правофлангових змагання.

Як нам удається це? Завдяки добре налагодженому наставництву. Справжню школу професійної майстерності під керівництвом досвідченого ремонтника І. О. Півненка пройшли молоді робітники Микола Хорунжий і Сергій Гришко. Тепер вони — ударники комуністичної праці, передовики

змагання. А у Іллі Опанасовича 15 таких учнів. Стільки ж і у О. О. Сороки. Тепер їхні учні вже й самі наставники.

Девіз «Умієш сам — навчи товариша», втілений у життя, дає неабиякі результати. Саме обмін досвідом між ветеранами і молоддю райсельгосптехніки сприяв тому, що 23 комсомольці, 3 комсомольсько-молодіжних колективів взяли підвищені зобов'язання на честь з'їзду комсомолу, а ініціативу ватажка бригади по ремонту та обслуговуванню нафтобаз району В. Розмириці — завершити п'ятирічку до 115-ї річниці з дня народження В. І. Леніна — підтримала більшість наших комсомольців.

Проблеми

З виступу завідувача відділом районного універмагу Людмили Купрій

Проблема кадрів — чи не найгостріша сьогодні на виробництві. Не менш гостра вона і в сфері обслуговування.

Направлення за комсомольською путівкою молодих людей — один із шляхів її розв'язання. І дуже раділи ми, коли з ініціативи райкому комсомолу було відкрито в Бобрині курси продавців. Однак нас чекало розчарування. За прилавок часто ставали молоді, не зацікавлені роботою, байдужі до покупців. Бо ніяких

співбесід при врученні комсомольської путівки з випускниками курсів не проводять. У райкомі тішаться лише справною цифрою направлених на навчання людей. Як проходить навчання, чи залишаються після курсів дівчата в торгівлі — цим не цікавляться.

Тим часом професія продавця не з легких. Відвідувачам магазину байдуже, хто допустив брак — текстильники, модельєри чи швейники. Претензії щодо незугарної речі на прилавку — до нас, продавців. Іх не цікавить, що у наших постачальників погані складські приміщення. Нових виробів з плямами, дірками ніхто купувати не буде.

Ось такий приклад. Кіровоградська швейна фабрика взяла собі за правило постачати в наш універмаг пальта жіночі без гудзиків, поясів. І, щоб продати такий товар, нам доводиться іноді самим пришити гудзики. Намагалися ми порозумітися зі швейниками — марна справа.

Знають про ці неув'язки в райкомі комсомолу. Чому б, скажімо, не допомогти нам налагодити ділові швейські зв'язки, соціалістичне змагання з швейниками? Адже власними силами нам не розв'язати цих проблем.

Рішення

З постанови ХІІ Бобринецької районної звіт-

но-виборної комсомольської конференції

Райкомові, комітетам комсомолу використати формалізм у соціалістичному змаганні, оперативні підбавати підсумки його, забезпечити широку гласність, вести повсякчасну боротьбу за якість продукції.

Провести в травні 1982 року районний звіт переможців Всесоюзної ударної вахти «ХІХ з'їздові ВЛКСМ — 19 ударних декад».

Щороку направляти за комсомольськими путівками в тваринництво 30 юнаків і дівчат: узагальнити досвід кращих, поширити його на всіх фермах; продовжити шефство школярів над будинками тваринників.

Створити ще чотири комсомольсько-молодіжні ланки по вирощуванню кукурудзи по індустріальному технологію.

Вдосконалити організацію літньої, трудової черги: створити трудові загони на підприємствах харчової промисловості, в житлово-комунальному господарстві, сфері обслуговування.

Програму дій розроблено — чітку, конкретну, перспективну. Тепер — за діло! Щоб примножувались успіхи, зростали здобутки, щоб вагомим був внесок молодих бобринчан у п'ятирічку.

Н. ЧЕРНЕНКО,
спецкор «Молодого комуніста».

СЕМІНАР КОМСОМОЛЬСЬКИХ ПРОПАГАНДИСТІВ

20 січня продовжував роботу триденний семінар комсомольських пропагандистів. На секційних заняттях перед керівниками шкіл, у яких вивчається курс «Основи правових знань», з лекцією виступив А. А. Галонтер — старший помічник прокурора області.

Учасники семінару Ю. В. Харченко з електротранспортного підприємства виробничого об'єднання «Олександрівська», Т. М. Клевцова із заводу «Червона зірка», Л. О. Калиниченко з Долинського цукрозаводу та інші зустріли-

ся за «круглим столом» редакції газети «Молодий комуніст», де обговорили питання підвищення ефективності політзанять. (Матеріали бесіди буде опубліковано).

Пропагандисти, які ведуть курс «Основи наукового атеїзму», зустрілися з С. В. Крепаком — уповноваженим ради у справах релігій при Раді Міністрів УРСР.

Конференцією по обговоренню книги Л. І. Брежнєва «Спогади» семінар закінчив 21 січня свою роботу.

Сьогодні починається Всесоюзний місячник оборонно-масової роботи. Комсомольські й дтсаафівські активісти вже намітили заходи, спрямовані на активізацію роботи по військово-патріотичному вихованню молоді. В ході місячника відбудуться уроки мужності, бесіди про ленінські заповіді про захист соціалістичної Вітчизни, змагання з військово-прикладних видів спорту. Найбільш масовими будуть турніри з багатоборства ГПО.

У робітничих і сільських клубах, будинках культури сьогодні — урокисте відкриття місячника. Сюди разом з юнаками і дівчатами прийдуть колишні фронтовики, молоді воїни, комсомольські й дтсаафівські активісти.

ДО МОЛОДИХ СЕРДЕЦЬ

НА УРОК МУЖНОСТІ

— Багато літ минуло відтоді як закінчилась Велика Вітчизняна війна. Та все, що я особисто пережив, відчув і побачив, досі міцно тримається в пам'яті, — так почав свою бесіду зі старшокласниками Лікарівської середньої школи ветеран війни С. Ю. Квітко.

Семенові Юхимовичу є про що розповісти молодим. З першого і до останнього дня війни він був на передовій. Комуніст С. Ю. Квітко війна застала в лавах Радянської Армії. Тоді він був політруком розвідрот підрозділу, що стояв неподалік Риги.

— Саме в ті червеві дні, — згадує Семен Юхимович, — воїни підрозділу готувалися до виїзду в літні табори. Але раптовий напад фашистів змінив наші плани. Всі ми виступили на захист Батьківщини.

Говорячи про бої перших днів війни, С. Ю. Квітко сказав: «Ворог був сильним. Наші воїни, не шкодуючи ні сил, ні свого життя, вели запеклі бої з гітлерівцями. І все ж доводилося з боями відходити на схід країни».

— У другій половині листопада 1943 року, — віддав С. Ю. Квітко, — наша 67-ма механізована бригада була сконцентрована в районі с. Попельнястого. Звідти ми почали свої глибокі рейди в розташування противника. Виявляли і знищували його вогневі точки та живу силу, чим сприяли стрілецьким підрозділам успішно здійснювати бойові операції по розгрому полчищ ворога.

Семен Юхимович розповів комсомольцям про себе і своїх бойових побратимів, про те, за що його

нагородили орденом Вітчизняної війни, двома орденами Червоної Зірки, медаллю «За бойові заслуги».

... На початку грудня вночі мотострілецький батальйон під командуванням комсомольця Євгена Ялиничева вступив на околицю міста Олександрії в районі цегельного заводу. Стояла мертва тиша, густа темрява вкривала собою все навкруги. Та й у пітьмі Євген помітив блиск вогника і людину, яка вийшла з підземелля. Обстановка вимагала рішучих дій. Ялиничев повів батальйон на вогник. І коли переконався, що то наша людина, він спитав:

— Є фашисти? Де вони?

Виски високий героїзм виявили командири танків комсомольці Віктор Акимов і Валентин Серов, ридовий десантник броне Іван Зибін.

Дані розвідки підтверджували, що від місця їх розташування до ворожого аеродрому — 2,5 кілометра і що там стоять літаки, є приховані місця підходу.

Тоді командир танкового полку М. Н. Крічман, звертаючись до воїнів свого підрозділу, сказав:

— Хто піде на виконання бойового завдання? Першим назвався Віктор Акимов. Він розкрив топографічну карту, вивчив маршрут підходу і місця, які нагадували про можливість розміщення вогневих точок. Коли все було з'ясовано, Акимов доповів командирові полку, що готовий виконати наказ по знищенню ворожого аеродрому. Вікторові дозволили підібрати собі напарника. Ним і став комсомолец Валентин Серов.

Сміливість і відвага молодих танкістів принесла успіх. У запеклому нічному бою фашистів було знищено. Рядовий Іван Зибін знищив п'ятьох гітлерівців, у тому числі офіцера. Тоді також було знищено літаки. Завдання сміливо виконали.

За мужність і героїзм Вікторові Акимову та Іванові Зибіну присвоєли звання Героя Радянського Союзу, а Валентина Серова Вітчизна нагородила орденом Червоного Прапора.

Такі високі подвиги в дні Великої Вітчизняної війни виявили тисячі радянських воїнів. Про окремі з них і розповідає молоді колишній фронтовик підполковник у відставці С. Ю. Квітко.

Л. САВІН,
ветеран Великої Вітчизняної війни.
Олександрійський район.

Досконало оволоділа своєю спеціальністю електрооператор вантажної дільниці Світловодського кар'єроуправління Віра Галузіна. Своєї змінні завдання комсомолка виконує на 120—135 процентів. Завдяки правильній організації праці на вантажній дільниці підприємству останнім часом удалось значно скоротити нерациональне витрачання робочого часу. Велика заслуга в цьому у Віри Галузіної.

Віра — депутат Власівської селищної Ради народних депутатів.

На знімку: Віра ГАЛУЗІНА. Фото Л. ТАРАСЕНКА.

«ПРОШУ ВАШУ ЗАЛІКОВКУ»

Дізнати на рік до студентського лексикону, котрий обов'язково складається зі слів на зразок «лекція», «семінар», «аудиторія», «пара», «стипендія», додається ще й таке поняття — «сесія».

Що ж означає це слово, до якого всі без винятку студенти стають дуже навіть неспокійно.

... Ранок у Кіровоградському державному педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна. Тут, як і в кожному навчальному закладі, сьогодні панує атмосфера напруженого чекання. Одним із перших його порушує Сергій Кардаш, відмінник навчання, четвертокурсник історії. Він «відкрив» черговий сесійний день.

— Ну, скільки? — оточили його товариші.

— П'ять балів.

— Ог щасливий, — зітхають дізната.

Екзамен з новітньої історії скласти не просто. Особливо, коли під час семестру серйозно не займався цим предметом. Та й викладач М. І. Загідулін не любить ледарів і хитрунів. Надії на шпегалку відмирають так само миттю, як і народжуються. Тут, як і скрізь, потрібні тільки знання.

Підходимо до групи хлопців і дівчат, які, мабуть, уже вкотре читають-перечитують товстелезні підручники, гортають конспекти. Знайомимось. Виявляється, це теж майбутні історики з 32-ї групи. У них сьогодні екзамен з політекономії.

... — Що таке сесія? — перепитують Юля і Люба (прізвища дівчат чомусь поссоромилися назвати). — Це коли тільки читаєш, пишеш, повторюєш і майже не спиш і не їси.

— А якщо серйозно — то це наш звіт перед державою за півроку. Чого

і як назвися, чи виправдуємо звання радянського студента.

— Що означає сесія для нас, викладачів? — каже завідувач кафедри політекономії, кандидат економічних наук, доцент Віль Іванович Вибрик. — Це теж своєрідний іспит. Бо кожна відповідь студента радує, приємно здивовує або часом засмучує нас, — то наша праця. Добре підготовлений студент — значить я правильно пояснював, добрав саме ті факти, приклади, які й треба було. Невпевнено відповідає хлопець чи дівчина, чогось не розуміє, вагається — в чомусь я сам допустився помилки.

Того дня Віль Іванович екзаменував студентів 41-ї групи фізико-математичного факультету. У відомості виділилися переважно четвірки і п'ятірки. Таня Берковська, Оля Бурлакова, Люда Фісун відповідали блискуче. Тому в їхніх заліковках стояли заслужені п'ятірки. Дівчата брали участь у науковій конференції по обговоренню питань розвитку марксистсько-ленінської економічної теорії в рішеннях і матеріалах XXVI з'їзду КПРС.

— Приємно, — додає В. І. Вибрик, — що студенти знають матеріали XXVI з'їзду партії, цікавляться всім тим, чим живе наша країна сьогодні, добре розбираються в міжнародній обстановці. З такою молоддю завжди приємно, завжди хочеться працювати.

Прощавшись із Вілем Івановичем, простежуємо вузькими коридорами. Майже під кожними дверима юрляться студенти. Вони щось читають, повторюють, пояснюють одне одному. Не будемо їм заважати. А побажало лише п'ятірок у їхніх заліковках.

Репортаж вели Т. КУДРЯ і В. ГРИБ (фото).

Євген Железняков

З РОДИНИ ПОПОВИХ

ХУДОЖНЬО-ДОКУМЕНТАЛЬНА ПОВІСТЬ

СТЕПЕНОВИХ

Ще не раз клас зупиниться на відпочинок, але що там утрома, коли за дитячими спинами поле ніби аж радіє, що звільнилося від шкідливих і листочків буряків настане світанок затишшя й веселощів.

Леонька розгинає спину і, поглинувши назад, озивається до товариша.

— Слухай, Шуро, ми добре у всіх обігнали.

Зупиняється і Бугрій. Але коли вчитель кричить хлопцям, щоб вони відпочили, обоє знову нахилилися над рядками.

— Іване Марковичу! — гукає Попов. — Ми ще трішки пройдемо; он до того дерева, отам і спочинемо.

А в пляшках в обох уже повно довгоносиків. Хлопці зупиняються на відпочинок, помічають рядки, де зупинилися.

Попов оглядає свою пляшку і раптом парить сміхом.

— Глянь, які в мене в пляшці довгоносики, тожесті та ледячі — навіть поклади боршчів не перестали. Намонталися цукру і спочинуть.

— От якби оце зараз окрич, ми б їх чаєм напоїли... Хлопці дружно сміються і біжать з ним до товаришів.

Леонька веселий сміх, і замість клас знову дружно береться до роботи. Один за одним хлопці й дівчата відносять наповнені жуками пляшки й висипають їх у різні кути поля. А тут уже падають багаті високі попули, а з нього довгоносиків зіб'є буряки.

Коли на краю поля з'являється візок голови когоспів, діти уже спочивають, спинами до роботи. Іван Олександрович дивиться на підмогу, цікавиться, хто найбільше зібрав довгоносиків. Виявляється, в передовниках його син, Шуро Бугрій, Микола Юніченко та ще кілька хлопців. Іх чекає нагородна сама голова когоспу полати їх на возі навколо поля. А до чого ж радісно усеюмолювати, що ти не просто вийшов там пасажир, а передовник. І голова когоспу веде тебе як когоспівця, трудівника, а не якогось там шмаркача, що попросився до дадьки на віз покатитися.

Хлопці швидко всадаються на возі, мостяться поближе до Івана Олександровича. Ближе й поката. І розказує щось цікаве. Зізнається, що дасться споро на возі й Леонька.

Якось в один з таких літніх днів, коли діти трудяться на полі, хтось зауважив, що, мабуть, зараз буде дощ. З сусіднього села Мартовітанив пасувалися грізна чорна хмара. Вона швидко росла, а над полем раптом на очах розсипалася на мільйони дрібних скалок, високі бурливі і поповали голами, заливаючи від рослин одні курчалки. То була велетенська зграя довгоносиків. І діти, й дорослі, з розмахом дивилися, як на очах гине поле, але цього разу відляти нічого не можна було. Моч устий дощ, сівалися з неба крилаті жуки й псували п'яну свої страшний цілеслі.

Цю сумну картину нагадав якось дідм Іван Маркович Давидиш, коли в школі вирішили провести день птахів. Адаже птахів добрі помічники людини. Вони поїдають гусениць, личинок та різних сільськогосподарських шкідників.

День птахів у селі традиційно був уже традицією. Всі школярі готувалися до нього завчасно. Читали книги та оповідання про птахів, в класах проводили спеціальні виступи, конкурси, готували спеціальні етикетки. Але головне було, звичайно, першого квітня. Того дня учні розвивали по садках у селі та в лісоступах шпаків, синиць, які робили своїми рідними.

В день птахів політич свою шпаківню в когоспному саду і Леонід Попов. А шпаківню у нього була одна з прадіш. Аккуратно збитий дерев'яний будиночок мав ще й хитро встановлену до-

щечку. Якщо до шпаківні сирібує подертися ярише вогня, одразу одеркати по лапах.

День птахів пройшов радісно, дітям було приємно, що в когоспному саду тепер поселяться крилаті співачки, які не даватимуть спуску гусеницям. Той день був подвійно радісним для Леоні Попова. Ного нагородили грамотою разом з іншими учнями школи, що відзначились у проведенні цього свята шпаківних прищодав.

IV.

Невдовзі в Олександрійській міській районній газеті «Світнісний прапор» з'явилася коротка замітка про свято птахів, що відбулося в школі. А внизу стояв підпис: В. Бугрій.

У сім'ї Бугрих — сусідів Попових — було кілька дітей. Шуро — одиноким Леонідом, а Василь і Ніна — старші. Та з усіма трьома його едвали міцна дружба. Леоні з цікавістю стежив за Васильовими дописами в газету, але сам писати не вмівав. Літературні вправи його не вабили. Зате арифметика дуже любила і з захопленням розв'язувала найскладніші задачі.

У третьому класі в класі Леоніда сталася велика подія: його призначили в передовники. Володимир Іванович Давидиш, на свистково призначений сцені сільського клубу Леонідові та його товаришам показали червоні галстуки. Додому він повернувся, мов на крилах. А відмано його тепло привітали родичі. Іван Олександрович розповідав, на грудях синів кінці червоного галстука, аздав свої солов'ї, червоні долоні знамені.

— Я радий за тебе, сину! Піонер — маленький член нашої великої комуністичної сім'ї. А його галстук — частина нашого партійного червоного прапора. За нього ми в бою кров проливали. Будь єдиним його, сину. Тоді ти будеш справжнім громадянином нашої великої Вітчизни.

І Леонька, щоранку надягаючи галстук, з гордістю йшов до школи. Клас у нього був дружний, хлопці і дівчата гуртом відпочивали на перервах, часто разом бігали пограти на березі Інгульци. На уроках же активність учнів була різна. Успішно навчався Яків Леоні, Коваленко Надя, Попов Леоні та інші. Леонідові навчання давалися легко. Уважно слухавши й активно сприймаючи почуте на уроках, він удома міг лише повторити пройдені матеріали і на уроках показати глибокі, ґрунтовні знання.

А всім, що сам знав, Леоні охоче ділився з товаришами. І як же було не допомогти відстаючим — Петро-ві Динченку, Анатолію Довбузу? Адаже Піонер не тільки сам пояснював добре вчитися. Ного обов'язок — допомогти товаришам. І хлопці частенько після уроків стали збиратися у Попових удома. Разом учили правила, разом розв'язували задачі, Леонід згодом міг щиро порадити, що друзі підтяглись в навчаннях.

Дні летіли за днями, тиждень за тижнем — нудьгувати було школі. Після уроків Леоніда Попова бачили го на заставі шкільного хору, то на засіданні літгуртки, де хлопці охоче вчили і декламували вірші, то в найбільшій класній кімнаті, де вчителі і старшокласники готували до наступних виборів у місцеві Ради.

Якось учні третіх — сьомих класів пішли в похід по річці до краю. Похід був на пошту вранці, оскільки Олександрій, що поросла молодими лісками — кленами, дубами, акаціями. Зрідка траплялися тут і ялини. Хлопці знали під старшокласників, що трохи далі, за ліском, є й озеро чи водосховище.

Рухали в похід охоче. Вдома напередодні того дня, який й розмов було, що про наступний похід, хоча вкопирі період організації, то ходили по в городню бригаду, то на дальніх колгоспних полях, аби допомогти батькам у роботі. Але це була зовсім інша справа! Вони мали йти, як справжні туристи, — за компасом.

Випикувалися на пішаківому підв'язі і по команді рушили вперед. Поміж ними останній сільський хатин, який був в молодій селеній лісо-сі, і в його глибині зробили перший короткий привал. Учитель показав дітям, як можна орієнтуватися в лісі без компаса. Із захопленням слухали учні розповіді, проте, що мого на стовбурях дерев, короткі, недорозвинені гілки вказують північній сторони. З лісових хатин мов дуть вітер, і в бочках, наприклад, бо, зібраних пектар з лісових квітів, вони завжди безпомилково знаходять дорогу додому — до людського життя.

Все далі й далі пела ниса джирів лісова стежина. Ось уже позаду лишилися селянські родинки, збілихся пав-со річки. Тут, на її березі, й розбили бінокль. Зрубані до сохи деревини, влаштували вогнище. Скоро в калюжах забубулювала пічкотна вода, над подого розлилися запах смаженого сала.

Додому поверталися трохи втомлені, але задоволені: побачили і вчили багато цікавого. Рідне село, поле, сад, думки зовсім різні і ділові Олександрійський будинок стали дітям ще ближчими й радісними.

— Обитати б оце все на літній! — сказав Попов. — А сісти можна було б отам, біля когоспного саду. Якби я не був дитинкою, то безплатно показав би вас усіх.

Дочі майбутнього життя, на і космонавта могла обиратися несамо за німкого дити після цього. В когоспній, в старій хатині Попових, припадаючи підмосткам на рушники Івана Олександровича, що слугувала майбутньому, що когоспному сторожам. Сусідній старий дідм, довідавшись про це, відмовив Леоніда внісати її в горді портретчик у війну. І хоча він ніколи не порикував батьківської заборони підходити до абри, а тим більш брати її в руки, цього разу подався на умовляння. Гра закривався нечужою розповіддю Леоніда про те, що він хотів стати космонавтом, а не білим перекладачем, а те, що поранення швидко до серйозної перешкоди з боку лікарів при вступі до льотного училища.

Вітвар Осмоловський пострава, Івані тільки дитини рубець нагадав Леонідові Івановичу про ту трагедію. Та чи не найбільшій страждання космонавта принесе не біль перекладачів, а те, що поранення швидко до серйозної перешкоди з боку лікарів при вступі до льотного училища.

Визначив в школі Леоніда надіти шпаківню, перешкоди з батьківської. Хоч воли й була маленькою, але нічим не відзначався від справжніх сівачів. Тільки що погоди не було. Таж у нього був піонерський галстук. А цю його красу було видно, Леоні утигав потужні кінці з-під комірця шпаків.

Зовсім інша річ улітку. Галстук поменів на сорочку, наче квітня мак. І зміняти його хлопці не хотіли навіть під час павіжух. А Леоні Попов щоранку проводив їх у праці. Як і багатьох хто з однокласників, він працював у когоспі. Діти, а це були, як правило, хлопчачі, рвали в саду вишні та аблуки, обривали гілочки на плантаціях гібридних кукурудз. Звичайно, чи не найбільше роботи випадало на літніх. Тут собі і на тому дало знайти. І в полі коло комбайнів, а пізніше й біля сівачів тракторів.

Леоні працював завзято, намагався не відставати від дорослих. Так було павіт, а надто ж після 1957 року. Того року, коли на грудях його батька, голови місцевого когоспу, засяла орден Леніна. Леоні страшенно гордився батьковою нагородою. Не будучи ніким ніхатим, він після цього ставився до себе ще сумніше і навіть латився не відставати себе з павіж і інших. Працюючи в когоспі, працюючи в перелічній роботі, Робітничий сівач на машині і в траншеї, рішучо голо-луно зривав на полі селому.

(Далі буде).

(Продовження. Поч. у №№ 2, 3, 5, 6, 7 за 5, 7, 12, 14 та 16 січня ц. р.).

У СВІТІ ЦІКАВОГО

«ОПЕРАЦІЯ ДИНОЗАВР»

«Операція динозавр» — проект по збереженню одного з найбільш у світі скелетів останків викопних тварин — розробляється в Республіці Зімбабве на випадок, якщо буде схвалено будівництво великої греблі на ріці Замбезі. При цьому води ріки затоплять відомий заповідник Мана Пулз; одно це викликало протест у тих, хто бореться за збереження природи. До їхніх голів приєднались і палеонтологи, оскільки в Мана Пулз знайдено велику кількість останків динозаврів.

Спеціалісти особливо схвильовані тим, що будівництво може позбавити їх можливості довести до кінця пошуки частин скелета невідомого науці динозавра, названого вузакодоном. Досі виявлено лише кістки таза і ніг. Іх знахідка 11 років тому на одному з островів озера Каріба викликала величезний інтерес у вчених. Припускається, що ця тварина належала до одного з найдавніших різновидів бронтозаврів, які населяли нашу планету 180 мільйонів років тому.

Довгі роки зімбабвійські палеонтологи працюють над відтворенням подоби цього гігантського плазуну, котрий, за деякими оцінками, мав близько 10 метрів у довжину, важив 6 тонн і досягав висоти двоверхового будинку.

Завідувач відділом палеонтології Національного музею країни Майк Купер сподівається відтворити повну подоби вузакодома, бо, на його думку, на території Мана Пулз може бути безліч останків цього динозавра.

— Поки що ми не знаємо, чи буде прийнято проєкт про будівництво греблі, — заявив Купер. — Однак в разі його схвалення Управління національних парків та охорони живої природи, а також інші зацікавлені організації готові подати нам допомогу для добування якомога більшого числа останків викопних тварин для їх подальшого вивчення.

Знахідки на території Мана Пулз, яка входить у систему Великого Ріфу, що простягається через усю

Східну Африку, — далеко не єдині, котрі зробили цю частину континенту широко відомою серед палеонтологів та антропологів. Сенсаційною стала знахідка в Ефіопії останків наших найдавніших предків, котрі жили 2,6—3 мільйони років тому. Ще більший інтерес викликало відкриття, зроблене в Танзанії антропологом Мері Лікі. При розкопках, які проводились у місцевості Лаєтопі, на території національного парку Нгоронгоро, було знайдено відбитки ніг гомінідів, залишені 3,6 мільйона років тому. Поруч у вулканічному попелі чітко видно й сліди давно вимерлих тварин епохи палеоцену.

Хто знає, може, й сучасній людині доведеться коли-небудь побачити свій предка, який також займався вільним полюванням на динозаврів, повернувшись зі своєї позаторишньої експедиції в Народній Республіці Конго переконавшись, що якась тварина ховається в джунглях і важкопрохідних болотах Лікуалу, на великій і практично не дослідженій території.

Вчений розмовляв з десятками очевидців, котрі зустрічались з таємничою істотою. Всі вони описували її як тварину величезною з бегемота, що має довгу шию і могутній хвіст. Голова ж порівняно невелика. Мекон показував місцевим жителям малюнки різних викопних тварин. Подивившись їх, усі очевидці одностайно вказували на зображення зауроподів — динозаврів, що вимерли мільйони років тому.

Мекон збирається організувати ретельні пошуки таємничої істоти, оснастивши свою наступну експедицію новітнім устаткуванням. Він вірить в успіх — на його думку, цей район мало змінився з того часу, коли мешканці нашої планети були гігантськими плазунами.

В. ФЕДОРОВИЧ,
кор. АПН.

Валерій ПЕТРИЧЕНКО,
інструктор по спорту когоспу «Победа» Маловисківського району:

— Ми доведемо передусім про те, щоб у спортивних змаганнях узяти участь масовіша кількість трудящих села. Крім когоспів, на них ми запрошуємо учнів місцевого профтехучилища, школярів, працівників лісгоспів. Залпові очікуємо отримувати лише члени нашого колективу фізкультури, але під час поєдинків спортсменів будуть залучатися і інші люди, які будуть поруч з нами. Якщо поруч будуть і профтехучилища, а вихованці профтехучилища по-доброму заздрять когоспним спортсменам і намагаються порівнятися з ними.

Ми не хочемо рапортувати, дивлячись своїх єсудів, працюючи цифрами. Групи ГПО відвідувало понад двісті когоспників, та лише 53 з них виконали норма-

це вміло організоване спортивне свято, на якому цікаво і спортсменам, і уболівальникам.

Щодо підвищення майстерності наших спортсменів. У місті, наприклад, майбутній чемпіон чи майстер спорту починає своє сходження в ДЮСШ. У селі ж поки що немає такої школи. Але якщо інструктор по спорту має певний досвід, якщо він несповнальний фахівець, то чому б йому не працювати з хлопцями і дівчатами, іде шість років тому набрав групу учнів 6—7 класів до секції Союзу. А мій колега Павло Лозовий почав тренувати юних футболістів. Згодом вони поповнили когоспний колектив фізкультури. Окрем з них стали розрядниками, кандидатами в майстри.

У тісному контакті працюю і з учителями фізкультури В. П. Добровольським, М. П. Данісом. Разом ула-

Хоменка, Сергій Богатинов, наприклад, під час першості обласної ради «Колос» із змагання багатоборства ГПО був першим призером. Юнаки і дівчата по-доброму заздрять нашим чемпіонам і рекордсменам, прагнуть потім зрівнятися з ними. Вони, кращі спортсмени, по-товариському допомагають початківцям.

Не маємо ми зарадової спортивної бази. Фіззарядку, наприклад, учні роблять просто на вулиці. Та головне, гадаю, — ентузіазм фізкультурників. По можливості створюємо їм умови для тренувань, а потім, наші вихованці, самі підключаються до справи, об'єднуючи для себе професійні спортивні майстерності.

ВІД МАСОВОСТІ — ДО МАЙСТЕРНОСТІ

Чи буде свято в неділю? —

спитав наш кореспондент представників спортивного товариства «Колос», які причетні до фізичного виховання молоді в районах області. — Як розв'язується на місцях проблема масовості і майстерності? Як зорієнтувалися фізкультурні й комсомольські активісти, спрямовуючи свої дії на виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про подальше підвищення масовості фізичної культури і спорту?»

В. П. ГУЗЕНКО, голова Світловодської районної ради ДСГ «Колос»:

— Про минулорічні здобутки сільських спортсменів нашого району я вже розповідав на сторінках «Молодого комунара», йшовши і про проблеми. Їх ми намітили конкретні заходи, спрямовані на виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про подальше підвищення масовості фізичної культури і спорту». Ось лише окремі з них:

С. Я. ВОЛОДЬКО, директор Бобринецького сільськогосподарського технікуму:

— І наші фізкультурні активісти починають з того, щоб переконати учнів, що фізкультура і спорт для них просто необхідні. Вважовуємо «Дні здоров'я». «Тижні фізкультури і спорту», спортивні вечори «Наша хвиля». Неабияке значення має гласність, проведення змагань. Після кожного турніру висладечі фізкультури, фізичні результати учасників поєдинків. Знають у нас усі, що за три останніх роки в колективі фізкультури підготовлено одного майстра спорту, 11 кандидатів у майстри, понад тисячу спортсменів масових розрядів. Але ці цифри не так важко й переконали. Та коли в коридорі появилися «бігунки», що походили з іменами десяти кращих спортсменів року, в усіх групах одразу виникло повстання. Всі втілилися до синедисту Олену Гордієнко, легкоатлета Олега Становича, багатоборця ГПО Сергія Богатинова і Тетяну Білоу, тенісиста Івана

В. П. ГУЗЕНКО, голова Світловодської районної ради ДСГ «Колос»:

1. Провести атестацію всіх діючих спортивних баз у селах району, визначити показники ефективності їх використання.

2. Разом з райсільгоспуправлінням, райкомом профспілки працівників сільського господарства, міським комсомолом оголосити 1982 рік роком будівництва спортивних споруд за місцем проживання населення, у творчих колективах і механізаторських місцевостях.

3. Збільшити кількість спортивних змагань безпосередньо у виробничих підрозділах.

4. Провести рейд-перевірку звітності колективів фізкультури про їхню роботу по впровадженню фізкультурного комплексу ГПО. Мета перевірки — якість підготовки значущих.

5. Організувати навчання громадських інструкторів по спорту, яким буде доручено ведення виробничої гімнастики в трудових колективах.

6. Провести 1982 року районний турнір з багатоборства ГПО, присвячений 60-річчю утворення СРСР.

7. З метою посилення роботи по пропаганді фізичної культури і спорту в усіх колективах фізкультури провести вечори спортивної слави з участю учасників районного агітпробігу «Спорт і труд по-руч ідуть».

8. Нагадати шефські зв'язки сільських колективів фізкультури з колективами підприємств міста.

9. У кожному сільському Будинку культури організувати клуби любителів бігу, секції «Здоров'я».

10. Чотири рази на рік улаштовувати в селах району спортивні свята: «Свято зустрічі зими з весною», «Свято сілчан», «Свято жінки», «Осінні сурми», на яких організувати показові виступи провідних спортсменів, май-

сові легкоатлетичні кроси, поєдинки сільських багаторів тощо.

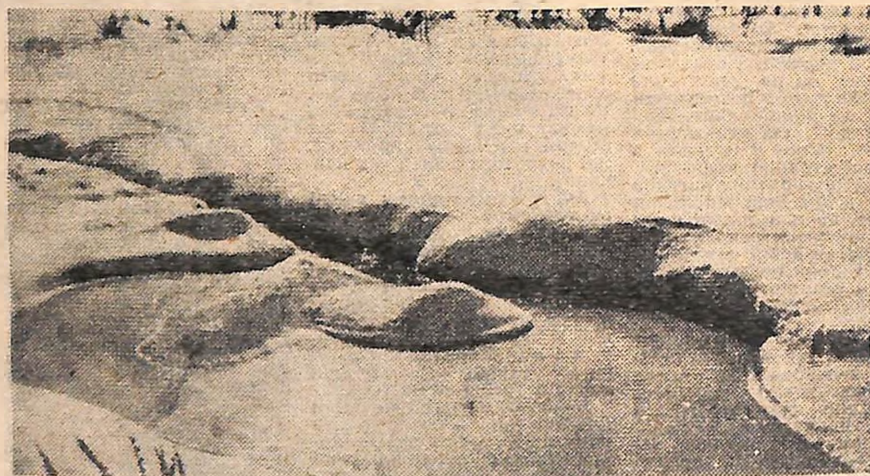
11. Провести районний огляд-конкурс на кращий колектив фізкультури, який доб'ється найвищої масовості фізичної культури (переможець нагороджується грамотою районного, райкомом профспілки працівників сільського господарства, міським ЛКСМУ та спортивним інвентарем).

12. Запровадити в кожному колективі фізкультури щомісячні «Дні здоров'я і спорту».

На наш погляд, реалізація таких заходів дозволить зробити неабиякі зрушення і в масовості, і в майстерності. Важливо, однак, щоб до цього підключились комсомольські активісти району. Бо торік до редакції надходили сигнали, що навіть штатні працівники міськкому ЛКСМУ дуже рідко цікавилися (і конкретно не втручалися в роботу колективів фізкультури), як налагоджується спортивно-масова робота на селі. З місцевими фізкультурними організаціями міськом має кращі контакти, а з районною радою «Колоса» чомусь протилежне. І подібне становище не тільки у Світловодську.

Як підкреслювалось на звітно-виборній конференції обласної організації ДСГ «Колос», комітет комсомолу дуже рідко стають ініціаторами цікавих справ, прагнуть залучити до занять фізкультурою і спортом максимальну кількість сільської молоді.

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

ВІДЛІГА.

Фото В. ГРИБА.

Кіровоградське технічне училище № 6 ОГОЛОШУЄ ДОДАТКОВИЙ НАБІР УЧНІВ

із числа осіб, звільнених у запас з лав Радянської Армії, у спецгрупі для роботи на підприємствах м. Кіровограда за спеціальностями: токарь — універсал, слюсар по ремонту технологічного устаткування з числовим програмним управлінням, слюсар-інструментальник, електро-зварник.

Стипендія — 70 крб. на місяць.
Учні забезпечують гуртожитком.
Адреса: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26.
Дирекція.

Зам. б.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолабораторії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Дмитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.